

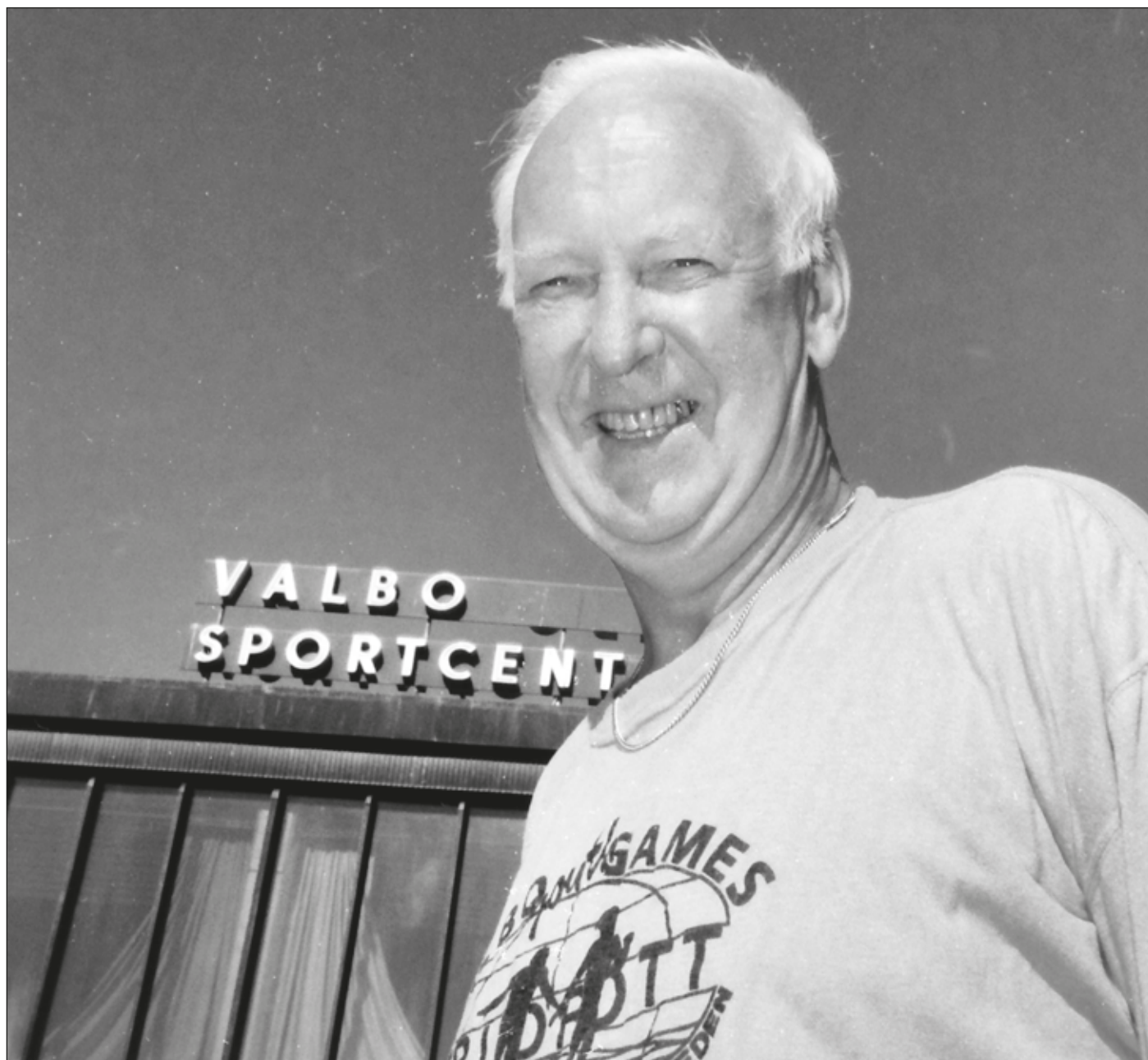
Gästriken

Nr 1
April 2024
Årgång 34

Gästrikedrottens Historiska Förening

Bankgiro: 5602-3559

Stig Hedström – ett känt idrottsansikte i Gästrikland. Årsundakillen var en framgångsrik tiokampare – och blev sedan en mycket framträdande och viktig ledare i Valbo.

16 sidor – ett nytt späckat nummer

sid 2: Ordförandens inledningsord – och föreningsfakta.

sid 3: När Gävle läroverk dominerade i bandy.

sid 4: Cyklisten från Mackmyra som blev Sverige-kändis.

sid 5: Margareta Rainer – simmaren som aldrig går i land.

sid 6-7: Thure Wickberg – Brynäs-pappan.

sid 8-9: Hofors AIF – en 100-åring med historia.

sid 10: Uppskattat besök i Forsbacka.

sid 11: Jäderfors SK 80 år – med stora skidframgångar.

sid 12: Stig Hedström – en stor idrottsprofil och ledare.

sid 13: Drömmatch i ishockey i snöstorm.

sid 14-15: Föreningens verksamhetsberättelse och ekonomi.

sid 16: Domare Carlsson minns – junior-VM 1984.

Tio års tjänst i vår Historiska Förening

”Inom Gästrikeidrottens Historiska Förening finns ett härligt gäng, som verkar för att lyfta fram betydelsen av att se idrotten i ett längre och större historiskt perspektiv.

Det gör vi kontinuerligt genom medlemstidning, i media samt vid träffar och möten i och utanför Gästrikland. Aktiviteter som är på gång är bland annat att Gestriklands Fotbollförbund fyller 100 år och att vi själva fyller vi 25 år. Allt detta händer under kommande år.”

Ja, så skrev jag min första ledare för tio år sedan.

För en dryg månad sedan tog jag en härlig skidtur på Militärvägen, som vi fortfarande säger, mellan Engesberg och Tångberget, naturreservatet i närheten av Utvalnäs. Även om solen sken från en klarblå himmel, spåren var fina samt en avsaknad av backar, så är inte balansen i kroppen densamma som tidigare. Nej, det gäller nog att ta det lugnt framöver och sätta på sig stadiga skor och ta säkra och små steg i stället.

Apropå steg, så började jag reflektera över vad som hänt under dessa tio år. Jag kan nog med gott mod säga att vi också tagit säkra och små steg för att möta framtiden. Vårt grundkoncept håller fortfarande och känns som det inte finns anledning

att göra några större förändringar på denna inriktning, men anpassningar till nya förutsättningar behövs.

Vi ser att av medlemsavgiften går hela 100 kr till porto, tryckkostnad för två nummer av tidningen Gästriken. För tio år sedan kunde vi kopiera och häfta ihop tidningen, numera får vi lämna den till en tryckerifirma för dessa moment. Sedan återstår inte många kronor till andra medlemsaktiviteter.

Tidningen, Gästriken, vill vi naturligtvis behålla, men bör se över kostnaden för distributionen. Kanske finns det medlemmar som lika gärna vill ha tidningen digitalt och kunna läsa den var som helst? Vi får ta och undersöka detta vilket blir mer aktuellt ju fler yngre pensionärer som blir medlemmar i vår förening.

Medlemsresor vill vi också behålla, men kanske ska vi genomföra dessa i lite enklare former. Gärna med ett inslag av kultur- och samhällsfrågor. Resorna behöver inte vara så långa och sedan ska det vara gävnliga ställen vi besöker.

Idrottscaféer vill vi också fortsätta med i samarbete med föreningar, evenemang och besök på gamla och nya idrottsarenor.

Nu ser jag fram emot att vi träffas på Silvanum i Gävle, onsdagen den 24 april kl. 18 då vi bjuder på årsmöte, fika och diplomering samt samtal med idrottsprofil.

Gunnar Lindbom, ordförande

Välkommen till GHF:s årsmöte

Onsdagen den 24 april kl. 18.00 håller föreningen årsmöte i Furusalen, Silvanum i Gävle.

- GHF bjuder på kaffe/te och smörgås.
- Diplom till 100-årsjubilerande föreningar.
- Stig Salming och Kjell Damberg samtalar om hockeylegenden Börje Salming.
- Årsmöte.

Årsmöteshandlingar redovisas i detta medlemsblad.

Tag med Gästriken!

Dagordning delas ut vid årsmötet.

Ledamot: Lars Blomgren, Ringvägen 11, 811 52 Sandviken 070-542 14 95, lars.h.blomgren@telia.com

Ledamot: Jan-Åke Hedström, Åkerslundsvägen 20, 811 73 Årsunda 026/29 01 25, 070-307 41 07, janakehedstrom38@gmail.com

Ledamot: Anders Hedbom, Västland 111, 815 94 Tierp 070-581 90 33, anders.hedbom@gmail.com

Föreningens tidning utkommer två gånger om året

Ansvarig redaktör: Anders Hedbom
anders.hedbom@gmail.com – 070-581 90 33

Gästrikeidrottens Historiska Förening

GHF:s styrelse för 2023/24 (utsågs 21 april 2023)

Ordförande:

Gunnar Lindbom, Idrottsallén 23 A,
806 49 Gävle 072-246 75 87 lindbom.gunnar@gmail.com

Vice ordf:

Lillemor Forsberg, Stuvaregatan 15 1 tr,
803 02 Gävle 026-19 24 26, 070-673 42 93
gassarvet64@gmail.com

Sekreterare:

Bo Nordlund, Strömsborgsvägen 8, 802 66
Gävle 070-680 65 99, bo.nordlund@telia.com

Kassör:

Anita Hedberg, Bergsgatan 49, 802 66 Gävle
076-805 77 30, anitahedberg66@gmail.com

Finalmatch i Kronprinsens pokal på Strömvallen 1936 inför över 3 000 åskådare där Gävle Läroverk spelar. Den gången blev det inte seger – men vid sju andra tillfällen mellan 1938 och 1948. Foto: Länsmuseum Gävleborg.

Ove Eidhagen.

Osnutna lymlar i Gävle Läroverks framgångsrika bandylag

Gävle Läroverk vann sju bandyfinaler från 1938 till 1948 i Dagens Nyheters och Svenska bandyförbundets populära turnering om Kronprinsens pokal.

På sin hemmaplan Strömvallen spelade läroverkets bandylag inför en publik på mer än 3 000 åskådare 1936 sin första final.

Före matchen gjorde världsstjärnan Vivi-Ann Hultén en jublad uppvisning i konstakning.

1938 hade det hettat till på Studenternas i läroverksmatchen mot Uppsala. Birger Magnusson, allsvensk i SAIK, blev utvisad men vägrade lämna planen på uppmaning av lagkamraterna i Gävle. Han ifrågasatte domarens rätt att svära och missfärla spelare. Domaren lämnade in rapport till läroverksrektorena och Bandyförbundet om gymnasisternas odrägliga uppträdande med förslag om bestraffning, eventuellt sänkta sedebetyg.

Uppsala Nya Tidning dömde ut Gävle Läroverkslag som osnutna lymlar. Dagens Nyheter som medarrangör dämpade hetsen och menade att vänner av ordning och reda inte längre kunde förvänta sig att läroverkens duktiga bandyspelare i stridens hetta kan besinna sig som välkammade skolgossar och morsgrisar.

Med 7-4 segrade Gävle 1947 i förlängning borta mot Motala Läroverk inför stadens nya publikrekord i bandy. Skolungdomens Idrottsbok 1948 berättade om en märklig match. Centern

Bengt Gullesjö svarade för inte mindre än sex mål. Följaktligen blev han efteråt utsatt för frågor, om han snart skulle dyka upp i ett storlag.

Märkligt i skolbandy var att en av Gävlespelarna efter upprepat olämpligt uppträdande måste utvisas två gånger för att domaren skulle få lugn på planen. Andra utvisningen omfattade en kvart. Referatet understryker att det inte var en vanlig skolspelare, utan en gosse som lärt sig ett och annat i stora bandyvärlden.

I vanliga fall går det städat till i läroverksmatcher, men det lag som vill vara med i toppen lägger inte fingrarna emellan. Ett skollag i bandy skrämmar man med hot om att förr eller senare lottas mot Läkerolstadens läroverk, som mellan 1936 och 1947 klappat in 113 mål och vunnit sex finaler.

Läroverkslaget 1947 formerade sig så här från målvakt till vänstertytter: Heine Johansson, Börje Svensson, Stig Norin, Olle Pahlin, Paul Karlsson, Knut Olof Pettersson, Lars Bremberg, Ove Eidhagen, Bengt Gullesjö, Håkan Jansson, Lars Olof Thålin.

En timid yngling från Edsbyn var centerhalven Paul Karlsson, med tiden flerfaldig svensk mästare.

Ove Eidhagen från bandyklanen i Forsbacka hade redan som gymnast 1947 etablerat sig som anfallsprofil i Forsbacka IK och snart i Örebro SK.

Bo Nordlund

Mackmyrakillen som blev Gefle-Karlsson med hela Sverige

Gästrikland har på senare år knappast haft några cyklister av rubrikklass, men annat var det för 100 år sedan. Då skapade Gefle-Karlsson cykelfeber långt utanför stadens gränser.

Han hette Kalle Karlsson, föddes och växte upp i Mackmyra där han förstås bara kallades Kalle. Liksom i kretsen av cyklande kamrater i Gävle GIK, klubben som han tävlade för. Men ute i landet behövdes en närmare precisering, och då fick det bli Gefle-Karlsson.

Under det namnet spred den tystlätne men energiske idrotts-grabben glans över Gefle GIK (så stavades namnet på den tiden) som idrottsklubb och över Gävle som idrottsstad.

Märkligt nog vann han ingen riktigt stor tävling trots att han för det mesta var med i toppen av prislistorna. Det närmaste han kom var när han överlägset tog hem B-klassen i Sexdagars 1928 och vann tre av fyra etappsegrar i konkurrens med alla tävlande i loppet. Oavsett klass och meriter.

Anledningen till att detta inte räckte till totalseger har senare uppgetts vara att Kalle under första etappen ”visste sin plats” och inte utmanade de allra främsta konkurrenterna trots att han hade kapaciteten. Han tappade så mycket tid på denna första etapp att det inte gick att ta igen när han under de följande tävlingsdagarna visade vad han verkligen kunde.

Detta säger faktiskt en hel del om Kalle Karlsson. Han anade inte själv hur stark, explosiv och snabb han faktiskt var utan tyckte att han gott kunde låta de riktiga stjärnorna visa upp sig i all sin glans. Själv var han nöjd med att få vara med och ställa upp för klubben, oavsett om det var i cykelsadeln eller något annat.

Det finns en gammal episod som lär vara alldeles sann och som kanske ger en ännu tydligare bild av Kalle Karlsson som människa. Han var även med i GGIK:s fotbollslag, och när några av killarna i gänget 1926 bestämde sig för att bilda ett bandylag och börja spela i en lägre serie ställde Kalle naturligtvis upp.

Det är svårt att tänka sig att någon krävde mer av en elit-cyklist i ett gårsgårdslag i bandy än att han skulle vara med och fylla ut laget när han hade möjlighet. Att en sådan stjärna, som var omskriven och hyllad och klappad på axeln av hela stan för att inte säga hela landskapet, också skulle bidra med laganda och jävlaranamma var det nog ingen som begärde.

Men:

I de lägre serierna fick man redan då hålla till godo med de sämsta tiderna för träning och matcher, och en söndag skulle GGIK spela match i ottan. Så tidigt att det inte fanns några allmänna kommunikationsmedel att tillgå.

Men Kalle Karlsson lät sig inte nedslås av det. Han jobbade sig igenom sitt nattskift på fabriken i Mackmyra, sedan satte han sig på cykeln klockan sex på morgonen och trampade in till

Kalle Karlsson kallades Gefle-Karlsson ute i landet. Han var en hejare på att cykla men alltför ödmjuk för att vinna något riktigt stort.

kompisarna i Gävle. För en elitecyklist skulle den resan naturligtvis inte vara någon större uppoffring även om man kom från ett slitsamt fabriksjobb mitt i natten – men det hör till saken att det var 25 grader kallt ute.

Detta hindrade alltså inte Karlsson. När lagledaren räknade in sina männar var han där, stelfrusen men glad och entusiastisk.

Att bandyn, liksom fotbollen, bara var en parentes i Kalles idrottsliv spelade ingen roll. Ställa upp för föreningen och kompisarna skulle han, det var inte tal om annat.

Hans cykelkarriär inleddes på allvar 1924, för exakt 100 år sedan. Då vann han DM över 10 kilometer på bana – närmare bestämt på Strömvallen, vars löparbanor regelbundet under ganska många år användes för cykeltävlingar.

Uppåt ett par tusen åskådare kunde komma för att se dessa tävlingar, och en enkel klubbtävling vid Gustafsbro lockade flera hundra åskådare.

1926 fick Karlsson något av ett genombrott då han vann klass II i Hermesloppet. Dessutom blev han tolvå i B-klassen i Sexdagars.

Året därpå var det stor uppståndelse i Gävle, för då hade tävlingsledningen för Sexdagars beslutat att staden skulle få ett etappmål (med GGIK som arrangör). Det kom också gott om åskådare, minst

5 000, och hela dagen blev en cykelfest som avslutades med att hela elitgänget körde bana på Strömvallen.

En annan populär tävling var Gestrikland runt, och att den var ett riktigt publiknummer fick självaste statsministern, C.G. Ekman, erfara.

Han skulle samma söndag som cyklisterna i tävlingen passerade Hedesunda tala vid ett politiskt möte där, men åhörarna uteblev. De stod vid vägkanten och hejade fram de tävlande.

Kalles framgångar ledde till att GGIK fick fram en hel rad med duktiga juniorer, men 1931 omkom han i en trafikolycka. Denna chock tycks ha lett till att klubbens cykelsektion fick en smygpunktering, verksamheten ebbade ut och tog slut 1940.

Ulf Kriström

Margareta Rainer i bassängen – där hon stortrivs.

Foto: Gefle Dagblad

Margareta Rainer – rekordsimmerskan

På sportsidorna i Gävletidningarna förekommer ofta namnet Margareta Rainer. Här några rubriker:

”Margareta Rainer simmade från Alcatraz”
”Nytt guld för Rainer”.
”Europarekord och svenska rekord av Gävlesimmare”
”Margareta Rainer hade lekstuga”
”Margareta slog tre rekord i simning”
”Släng dig i väggen Sarah Sjöström – här är Margareta Rainer 74 år”.

En och annan läsare har säkert undrat vem är denna fantastiska simmerska. Undertecknad bokade en träff med Margareta för att få veta lite mera om hennes simkarriär.

Här ett axplock. Hon berättade att simintresset har funnits sedan tidig barndom. Margaretas första större tävlingssimning var svenska ungdomsmästerskapen i simning förkortat Sum-Sim i Västerås 1961.

1963 arrangerades Sum-Sim i Gävle. Margreta tävlade i fyra olika grenar, rygg- bröst- fjäril- och frisim. Den aktiva tiden som simmare i Sverige avslutade Margareta redan vid 25 års ålder.

25 år ansågs på 1970-80-talet vara en mycket hög ålder för en tävlingssimmare. Idag har man en annan syn på ålder och tävlande.

Efter ett uppehåll på tio år med utlandsarbete i Schweiz och Kanada återupptog Margareta simkarriären när hon flyttade hem till Sverige. Masterssimning blev den nya tävlingsformen.

I Masters skall deltagarna ha fyllt minst 25 år. Tävlingarna är indelade i åldersgrupper, i 5-årsintervaller.

Under årens lopp har Margareta deltagit i ett otal masterstävlingar med mängder av rekord.

”Jag har tappat räkningen på hur många rekord det blivit under årens lopp”.

Några av årets masterssimningar som Margareta siktar på är SM 22-24 mars i Eskilstuna. Sista helgen i april deltar hon i norskt mästerskap för Masters i Narvik.

Längre fram under året planerar Margareta att för fjärde gången simma Escape from Alcatraz eller Flykten från Alcatraz alltså samma namn som den klassiska filmen med Clint Eastwood från 1979.

”Det är den absolut roligaste tävlingen jag deltagit i.”

”Det är en upplevelse att först med turistbåt transporteras ut till ön Alcatraz sedan hoppa i och i cirka 16-gradigt varmt vatten simma två kilometer till San Francisco. Ryktet om hajar stämmer inte.”

En annan trevlig tävling är Vidösternsimmet mellan Värnamo och Ljungby. Man simmar hela dagen.

Margareta är inte bara en duktig simmerska utan också skidåkerska. Kristinaloppet 30 km i Norberg och Tjeivasan också 30 km är två klassiker hon redan avverkat i år när du läser den här texten.

Svalbard långfärdslopp i april är ett fantastiskt lopp, som Margareta åkt tre gånger. Man kan välja mellan att åka 21 km eller 41 km. Banan går i dalar och höjder på 400 meter över havet. Beväpnade isbjörnsvakter patrullerar efter banan.

Avslutningsvis undrar jag – vad är det som driver dig, Margareta, att vid 74 års ålder fortfarande tävlingssimma och åka långlopp på skidor?

”Det är roligt att ha ett mål att träna mot, träffa nya och gamla kompisar. Jag fortsätter att simma och åka skidor så länge jag orkar”, blir Margaretas svar.

Undertecknad och Gästrikeidrottens historiska förening tackar och bockar och önskar lycka till med simningen och skidåkning-en.

Anders Hedbom

Brynäspappan Thure Wickberg – kaffe och bullar var hans grej

Karl Fredrik Göransson var en framsynt brukspatron. Han förstod värdet av att alla unga grabbar som svet-tades i järnverkets ugnshetta behövde något vettigt och stärkande att hålla på med på fritiden – så han såg till att Jernvallen med plats för en massa olika sporter, byggdes i slutet av 1930-talet.

Jernvallen var Europas modernaste idrottsarena, verkligen något att skryta över och att vårda för framtiden. Så när Sandvikens IF några år senare kom och frågade om anläggningen kunde kompletteras med en ishockeybana blev svaret ja.

SIF var faktiskt en av de första klubbarna i distriktet som fick fram ett ishockeylag, och redan 1941 vann de DM i konkurrens med de bästa Gävleklubbarna.

En av de viktigaste spelarna i laget var en 22-åring vid namn Thure Wickberg. Han var en riktig bollbegåvning som också spelade på hög nivå i fotboll, bandy, handboll och tennis. Ja, på den tiden var det vanligt att man ägnade sig åt flera sporter.

Till skillnad från de flesta av lagkamraterna jobbade Thure inte i järnverket. Hans pappa drev en liten rörfirma, och det var meningen att Thure skulle jobba i samma bransch.

Då han bestämde sig för att börja studera till VVS-ingenjör vid Stockholms Tekniska Institut drogs det en och annan besviken suck bland Sandvikens idrottsledare. Han skulle lätt ha blivit allsvensk i fotboll och handboll med SIF och i bandy med SAIK om han stannat i Sandviken.

Men allsvensk blev han ändå.

I alla tre sporterna.

För Djurgårdens IF.

Hade han varit lika vass som ishockeyspelare kunde han mycket väl ha blivit allsvensk i Djurgården även där.

1943 flyttade Thure och hustrun Lizzie till Gävle. Det gjorde även kompisen Sven Kedbrant, och de båda 24-åringarna öppnade eget. Kedbrant & Wickberg, VVS-konsulter.

De stora idrottsklubbarna i Gävle – GIF, Sportarna, GGIK och IFK – visste förstås vem Thure var. Alla ville ha honom, och IFK låg bäst till. Men hans gamla lumparkompisar Hebba Pettersson, Kanten Westerberg och Gunnar Engblom övertalade honom att skriva på för Brynäs.

Det var en skräll. Brynäs hade aldrig förut värvat en spelare från andra sidan av järnvägen, men nu hade de fått en superstjärna med svenska mått mätt.

Problemet var bara att Thure var så upptagen med jobbet att han aldrig fick tid att träna.

Kompisarna tjtade hela tiden, men det gick inte. Thure Wickberg blev inte den kanonvärvning de hade räknat med till i första hand fotbollslaget.

Efter ett par år hade det lugnat ner sig på det lilla kontoret, men det var för sent för Thure att återuppta någon aktiv karriär. Fast idrottsintresset fanns ju där, och kanske hade han lite dåligt samvete också för att han aldrig spelade en enda match för Brynäs IF.

Så han blev ledare i stället. Gick med i huvudstyrelsen 1947

Thure Wickberg var mycket framgångsrik i såväl fotboll som bandy och handboll, och när han flyttade till Gävle blev han en stjärna i ishockey också. Men som ledare.

Foto: Lennart Olofsson/Arkiv Gävleborg

och blev ordförande i ishockeysektionen 1953. 1955 blev han också lagledare för ishockeylaget och gjorde ingen hemlighet av att hans ambition var att Brynäs skulle bli bäst.

I Sverige?

Nej, i Gävle.

Det var faktiskt svårare än man kan tro. GGIK hade ett mycket starkt lag som under hela 50-talet var med och spelade SM-slutspel, Strömsbro var alltid på gränsen till spel i högsta serien och Huga hade nyligen varit ett elitlag och hade stora starka Korsnäs bakom sig.

Att bli bäst i Gävle var faktiskt en utmaning.

Vi vet alla vad som hände. Bara några år efter att Gävle GIK som första landsortsklubb blev svenska mästare blev de omsprungna av ungdomliga Brynäs med Thures son Håkan i spetsen. Brynäs var inte bara bäst i Gävle utan i hela landet. År efter år efter år.

Att klubben tog sju SM-guld på nio år är välkänt. Lägg till det att det också blev elva raka seriesegrar mellan 1968 och 1978 och att laget under dessa säsonger gjorde nästan sex mål i snitt per match.

Svensk ishockey har bara upplevt något liknande en gång tidigare, och det var då Djurgården tog sex raka guld mellan 1958 och 1963. Precis innan Brynäs tog över.

Vad var det då som gjorde Thure Wickberg så stor som idrottsledare? Jo, samma egenskaper som gjorde honom till en framgångsrik företagare. Inte minst att samla rätt människor omkring sig. Att Sven Kedbrant skulle bli hans affärspartner

God stämning var viktigt för lagandan, tyckte Thure. Här busar han i omklädningsrummet tillsammans med sonen Håkan, Hans "Virus" Lindberg och Heimo Klockare.

Foto: Lennart Olofsson/Arkiv Gävleborg

var en självklarhet, och när det behövdes en extra kraft på kontoret handplockade han den orutinerade men entusiastiske Hasse Nordh. Ett perfekt val.

I Brynäs såg han till att bygga en styrelse med spetskompetens: Breit Hellman, Lennart Jansson, Bosse Hessel och Henry Jansson.

Men inte nog med det. Han hade också en alldeles egen taktik för att lära känna människor och knyta kontakter: En påse bullar.

Efter brynäsarnas morgonfika på Centralcaféet gick han mest varje dag över till Centralbageriet som låg vägg i vägg och köpte...ja just det, en påse bullar.

Sedan satte han sig i bilen och åkte till något företag i byggbranschen, tog med sig påsen, knackade på och frågade om han inte kunde få en kopp kaffe.

– Kaffebrödet står jag för, sa han.

Resultatet blev nästan alltid en fördjupad relation och ibland kanske till och med en beställning.

Metoden fungerade även på unga ishockeyspelare. Thure kunde komma och ringa på en lördags- eller söndagsförmiddag och be om en kopp kaffe.

– Kaffebrödet står jag för.

Syftet var att få en pratstund i lugn och enskildhet för att Thure skulle få en uppfattning om hur vardagslivet fungerade för grabben. Jobbet, fritiden, umgänget, relationen med lagkompisarna. Allt möjligt.

Det fungerade. Var det någon som verkligen kände Brynässpelarna så var det Thure Wickberg.

Efter en match mot Timrå i dåvarande Gavlerinken i januari 1974 i år alltså 50 år sedan föll Thure ihop och avled på Gävle Sjukhus någon timme senare. Han var då ledamot i Brynäs huvudstyrelse, ordförande i ishockeysektionen, ledamot i Gästriklands Ishockeyförbund och en drivande kraft i Serieföreningen Elitishockey.

Han blev bara 54 år.

Ulf Kriström

Ernst Röstlund tog första initiativet – nu fyller Hofors AIF 100 år

Hoforsbon Ernst Röstlund hade länge tänkt bilda en skidklubb. För att sätta igång en verksamhet kallade Röstlund till ett diskussionsmöte för att sondera intresset att bilda en skidklubb.

Mötet ägde rum den 27 februari 1924 på brukskontoret i Hofors. Mötet var välbesökt. Röstlund överraskades av det stora intresset för skidsporten, men när diskussionerna satte igång visade sig att medlemmar från Hofors Arbetares Allmänna Idrottsförening hade dykt upp och presenterade andra tankar än att åka skidor.

De ville nämligen spela fotboll och hade en idé om att upplösa sin förening till förmån för den nya föreningen som var på väg att bildas. Efter mycket givande diskussioner ansåg mötets deltagare att en sammanslutning vore lämpligt. Det skulle möjliggöra en mer livskraftig förening som dessutom hade större potential att få gehör hos bruksledningen för sina önskemål.

Redan dagen efter den 28 februari hölls ett nytt möte. Då fattades beslutet att bilda en ny förening; Hofors Allmänna Idrottsförening. Det beslutades redan från start att föreningen skulle ha verksamhet inom skidåkning, fotboll och friidrott.

Det fanns många skeptiker som menade att även denna förening skulle bli kortlivad och oorganiserad, precis som många andra föreningar som bildats under denna tid. Detta motbevisades dock snabbt genom att föreningens medlemmar och dess styrelse i god kamratanda jobbade hårt. Röstlund menade att ungdom och entusiasm kan åstadkomma stora ting tillsammans med kraftfullt jobb och uthållighet.

Relativt snabbt växte medlemsantalet och de idrottsliga framgångarna blev allt fler. Samtidigt blev ytterligare ett antal idrotter en del av föreningens verksamhet. Exempelvis orientering, bandy, ishockey, boxning, simning, cykelsport, handboll, basket, bordtennis och alpint.

HAIF har haft flera idrottare på elitnivå i många sporter. Exempelvis Lars ”Hofors-Lasse” Eriksson (fotboll), Per-Olof ”Petter” Östrand (simning), Inga-Lisa Eriksson (skidorientering och orientering), Ingegerd Björk (friidrott), Birger ”Slägg-Birger” Asplund (friidrott), Ove Berg (friidrott), Lars Back (skidor), Nils Östensson (skidor) och Olle Åberg (friidrott). En känd HAIF-medlem var annars Lasse Sandlin som växte upp i Hofors i började sin sport- och yrkeskarriär i Hofors innan han blev en nationellt känd sportjournalist.

Idag sysslar HAIF primärt med breddverksamhet. Fotboll och friidrott är sporterna som utövas. Samtidigt sker en stor social verksamhet som välkomnar alla olika människor, då HAIF idag tydligt profilerar sig som ”Mer än en idrottsförening”. Skidor och cykel ligger idag i en annan förening, som heter HAIF Skid- och cykelklubb. Därmed finns alla sporter som en gång i tiden var med från början kvar i lokalsamhället, det vill säga skidor, fotboll och friidrott.

100-årsfirandet inleds med ett årsmöte som har öppet hus och tårtkalas. Under året kommer även en jubileumsbok att släppas som produceras för fullt just nu. När året går mot sitt slut kommer det bli festligheter, innan föreningen blickar framåt mot hundra nya år.

Daniel Hermansson, Hofors AIF

Inga-Lisa Eriksson.

OS-simmaren Petter Östrand.

Pojklag i HAIF. Stående längst till höger, Lasse Sandlin.

Släggmästare uppskattade sin tid i Hofors

En av de mest framgångsrika i Hofors idrottshistoria gick ur tiden sommaren 2023. När Hofors AIF i år fyller 100 år är det på sin plats att påminna om Birger Asplund. Suverän dominant i svensk släggkastning.

I sina memoarer berättar han om uppbrottet från Jämtland och flytten till Hofors. Han lovordar livet i Hofors. Fyten dit 1966 blev det stora lyftet i hans liv med giftermål och familj, äntligen ett värlövat arbete; ledighet utan löneavdrag för träning och tävling. SKF Stål engagerade sig i personalens trivsel och välgång.

Efter en landskampsseger mot Finland fick han inbjudan till verkställande direktören som berömde Birgers insatser i såväl arbete som idrott.

Vid lunch på Brukshotellet hyllades han för sina idrottsmeriter och särskilt för alla segrar i finnkampen under Hoforstiden. För Hofors AIF blev Birger svensk mästare i tre år. Av hans totalt 15 mästerskapsår i rad!

Jämtlands läns Idrottshistoriska förening ägnar i sitt senaste medlemsblad Idrottsminnen uppmärksamhet åt Birger Asplund och refererar ur hans memoarer.

Han var jämte av ursprung och återvände 1970 från Hofors till Östersund och IF Castor.

Bo Nordlund

Birger Asplund i slägggringen.

Guidning av Lars Alfredsson.

Uppskattad och välbesökt träff i Forsbacka – med idrott och kultur

Lokal idrotts- och kulturhistoria var tema för träffen. Vi var ett fyrtiotal medlemmar som i det gamla bruket och museet guidades genom arbete och vardag i gångna tider. Kjell Lundberg var vår värd och en av guiderna och föredragshållarna.

Vi blev påmind om att Erik Bergman verkade som socialt och omstridd präst i Kapellet Orangeriet. 1918 flyttade familjen. Sonen Ingmar föddes samma år och har skildrat föräldrarnas Forsbackatid i film och bok.

Ett program redovisade Forsbacka bruk av idag, utveckling, aktiviteter och framtidsplaner. Den ukrainska flyktinggruppens verksamhet i Forsbacka framhövdes. Samvaron har varit till stor glädje och nytta. Tyvärr är risken stor att den ukrainarnas vistelse upphör vid årsskiftet.

Så tog Forsbackas idrottshistoria vid. I en film av vår förening berättade legendaren Sigge Parling om hur grabben började med bandy och fotboll hemma på bruket och hur karriären kröntes med unika VM-silver i både fotboll och bandy. Forsbacka IK är fortfarande en aktiv flergrensförening, även om flaggskeppet bandyn är pausad av praktiska och ekonomiska skäl.

Under några vintrar drog Forsbacka bandy mer än 6 000 åskådare till bandymatcher på Strömvallen. 1951 satte ”Gula Faran” ett osannolikt publikrekord för bandy. 8 426 såg förlusten i seriefinalen mot Bollnäs. Fotbollen har senaste åren avancerat och är mån om att bredda ungdomsverksamhet.

Föredragshållare och guider i Forsbacka, Lars Alfredsson, Kjell Lundberg och Marie Eriksson.

Gemensam måltid på Cafe Labbis avslutade dagen. De ukrainska flickorna serverade hemlandets goda Galetter samtidigt som några av våra medlemmar berättade trevliga historier med koppling till Forsbacka.

Dagens möte med lokal kultur och idrott blev uppskattat och medlemmarna såg gärna en fortsättning. Ännu ett trevligt möte som organiserats av vår medlem, Jan-Åke Hedström.

Bo Nordlund och Gunnar Lindbom

Stig Jäder – framgångsrik skidåkare för Jäderfors SK.
Foto: Gefle Dagblad

Jäderfors SK – 80-åring som lyckades med viktig omstart

Den 19 december förra året fyllde Jäderfors SK 80 år. Det började 1943. Då bildade ett 30-tal idrottsintresserade ortsbor Jäderfors sportklubb.

Genom åren har JSK varit en viktig aktör för orten. Utöver att erbjuda aktiviteter för barn och ungdomar har man bland annat fostrat framgångsrika skidåkare.

På 1960-talet var skidorientering dominerande och JSK var den ledande föreningen i Gästrikland. I SM-budkvallen 1969 erövrade JSK silvermedaljerna och var ytterst nära att bli svenska mästare.

Orientering, skidåkning och skidorientering har varit de stora sporterna i klubben.

En skidåkare i klubben sticker ut extra. Det är Stig Jäder. Vid SM 30 km i längdskidåkning 1980 i Hudiksvall kom Stig tvåa efter Thomas Wassberg, men före Sven-Åke Lundbäck.

Genom sina meriterande insatser fick Stig Jäder ”Jernbergspriset” som tilldelades den mest lovande skidåkaren under SM-veckan.

Efter sina fina prestationer under SM-veckan blev Stig uttagen till OS i Lake Placid, 1980. På 30 km blev han 25:a av 57 startande. Övriga svenskar på 30 km var Thomas Wassberg fyra, Benny Kohlberg 13:e och Sven-Åke Lundbäck 17:e. På 50 km tvingades Stig tyvärr bryta.

Idag har klubben ungefär 450 medlemmar. Aktiviteterna som är i klubben sköts mycket av det klubben kallar för bus, barn- och ungdomssektion. Deltagarna får ägna sig åt skidkul, där ungdomar får komma och prova åka skidor.

”Klubben har mycket skidutrustning att låna ut”, säger Conny Haraldsson ordförande i Jäderfors SK och fortsätter berätta:

”Vi är inte så jättestora på idrotten idag, vi försöker, men ideellt arbete är inte lätt men vi har ett herrlag i futsal.”

I dag är klubben övervägande inriktad mot barn och ungdomar. ”Men vi vill naturligtvis involvera alla, gammal som ung.”

Klubben anlade 1968 ett elljusspår på 2,5 kilometer. JSK har skoter, spårmaskin, full utrustning för att kunna göra jättefina skidspår. Spåret används även på sommaren. Det är många som går och springer där.

En för Jäderforsborna given tradition är midsommar på Holmen, en fantastiskt naturskön festplats. Holmen ägs av JSK och klubben arrangerar årligen midsommarfirande där. Holmen hyrs också ut för fester och bröllop.

Midsommarfirandet och andra evenemang är viktiga för klubbens ekonomi menar Conny Haraldsson eftersom JSK är en ideell förening utan fast inkomst.

”Jag skulle vilja säga att JSK är viktig för bygden”, säger Conny. ”Jag vet att klubben vid något tillfälle hade svårigheter. Jag tror det berodde på att det var svårt att få människor att engagera sig och att det blev jobbigt för det fåtal som slet. Då gick man ut och sa att om det inte blir bättre ser vi ingen annan utväg än att klubben läggs ner.”

Det fick ett väldigt gensvar. Det ville inte jäderforsborna veta av. I grunden vill nog de flesta här att Jäderfors SK ska leva vidare.

Den 19:e december samma datum som JSK bildades inbjöd klubben till öppet hus med fika för att uppmärksamma 80-årsdagen.

Anders Hedbom

FOTNOT: Delar av texten hämtad från Din Lokaltidning/ Josefine Larsson

Årsundasonen Stig Hedström – legendarisk idrottare och ledare

Stig föddes i Årsunda 22 juli 1937 i en idrottsfamilj. Bröderna Stig, Jan-Åke och Lars-Tony började alla sin idrottsliga verksamhet i Årsunda IF.

Det var i Årsunda som Stig började märkas som friidrottare 1952–53. Han fixade förutsättning för friidrott på Årsunda IP med längd- och höjdhoppsgröp etc. Redan från början var han allround, men sågs allra främst som en lovande höjdhoppare. Det blev snart ett klubbyte till dåvarande storklubben Sandvikens GK där han utvecklades till tiokampare på elitnivå.

Förutom friidrotten tränade Stig ÅIF:s fotbollslag och var dessutom artistansvarig vid föreningens Högsommarfester.

1956 vann han som 19-åring sitt första DM i tiokamp och var därefter obesegrad i Gästrikland fram till och med 1970. Det blev 14 DM varav 13 i rad.

Tiokampen kördes ofta ihop med stafetterna så Stig fick ofta hjälpa SGK med ett par stafettsträckor – mitt under tiokampen!

På distriktsnivå var Stig en medaljmaskin. Han hade ingen specialgren men behärskade det mesta. Totalen slutade på 35 guld, 25 silver och 13 brons vid senior-DM.

År för år kom han också närmare svensk toppklass. Stig blev den utpräglade mångkamparen och utvecklade grundsnabbheten och tekniken. Hans bästa år blev mellan 25-30 år och den bästa säsongen hade han 1963.

SM brons, femma vid Nordiska Mästerskapen i tiokamp. Det blev fem landslagsstarter i tiokamp och fyra SM-tiokamper åren 1962-1965.

I början på 60-talet utbildade Stig sig till gymnastikdirektör.

En av kurskompisarna var Bosse Parnevik också friidrottare, mest 110 m häck. Vid skolungdomens stadiontävlingar vann Stig respektive Bosse varsitt år 110 m häck.

Bosse P ändrade inriktning på sin fritid och blev underhållare på heltid och åkte på turne i Folkparkerna. Stig blev då “manager” och chaufför på Bosses turnéer.

Efter utbildning till gymnastik- och idrottslärare på GIH 1962 hamnade Stig på Sofiedalskolan i Valbo som idrottslärare och blev snart Valbobo.

Inför 1967 bytte Stig klubb till Valbo AIF (VAIF) och nu började en spännande fas. VAIF gick på två-tre år från noll aktivitet till att vara distriktets starkaste pojkkлубb. Med Stig som idrottslärare blev Sofiedalskolan rena talangfabriken!

1966 bildades VAIF:s friidrottssektion under ledning av Stig med flera. 1978 startade tävlingen VAIF:s Ungdomsspel, sedermera Valbo Games med internationellt deltagande.

Efter medlemskap i VAIF 1962 ansvarade Stig för stjärnserien i ishockey 1963-64 och var tränare för A-laget i fotboll 1964-65.

Stig var också ordförande i VAIF 1980.

Han tränade också Sandvikens IF A-lag i fotboll ett par säsonger.

Stigs egen friidrottskarriär kom till sitt slut efter 1971 då ryggen satte stopp.

Det blev mindre små comebacker som givit några Veteran-SM-medaljer främst i diskus. Efter sin egen aktiva karriär

Stig Hedström – som ung och framgångsrik tiokampare.

har han coachat sonen Daniel till att slå det egna familjerekordet i tiokamp.

Som tränare och ledare har Stig en blick för både teknik och för de psykologiska faktorerna. Han är en auktoritet utan att bli det minsta auktoritär.

Han är ett levande exempel på uttrycket “eldsjäl”!

Jan-Åke Hedström

Snö, vind och kyla gjorde drömmatchen mot Sovjet till en parodi. Alla spelare, även de sovjetiska, gjorde sitt bästa för att hjälpa vaktmästarna att skyffla bort snön. Men inget hjälpte. Foto: Lennart Olofsson/Arkiv Gävleborg

Gästriklands målvakt Heimo Klockare gjorde en stormatch trots att det för det mesta inte gick att urskilja pucken i snömassorna.

Drömmatchen i snökaoset 1960

En gång i tiden hade Gästrikland – liksom alla andra större distrikt – ett landskapslag i ishockey. De bästa spelarna togs ut av en uttagningskommitté och ställde stolt upp precis som om de fått en plats i Tre Kronor.

I regel mötte Gästrikland angränsande distrikt som Dalarna, Uppland och Hälsingland, och intresset för matcherna var tillräckligt stort för att ge distriktsförbundet ett hyggligt tillskott i kassan. Inte att undra på – det var många duktiga spelare som fick den äran att medverka. Säsongen 1959-60 till exempel GGIK:arna Heimo Klockare, Gert Blomé, Gösta Westerlund, Stöveln Öberg och hans bror Lill-Stöveln.

Från Strömsbro kom bland andra Masen Karlsson, Olle Westlund och Perra Härdin, från Brynäs Olle Linder och Kal-kas Mattsson och från Huge Leif Eriksson, kallad Lill-Huge. Kanske med något blandade känslor i dessa fall eftersom landskapslaget då inte hade något eget matchställ utan lånade GGIK:s.

Just denna säsong var det OS i Squaw Valley, och det sovjetiska förbundet hade tagit kontakt med det svenska och bett att få komma och spela tre träningsmatcher i januari. Två av dem gick i Stockholm, men den tredje matchen erbjöds Gästriklands Ishockeyförbund att ta hand om.

Thore Söderström och hans kunniga styrelsekamrater hade gjort det förr – redan två år tidigare hade de arrangerat en landskamp mot Sovjet på nya, fina Isstadion och gjort det bra. Det fanns ingen anledning att tro att det inte skulle bli en ny framgång, särskilt eftersom landslagsstjärnorna Tumba Johansson och Tjalle Mild lovat ställa upp som förstärkningar.

Alla inblandade, långt fler än själva styrelsen, jobbade intensivt med arrangemanget och drog sig inte för några kostnader, som till exempel underhållning både före matchen och i pauserna så att publiken verkligen skulle trivas.

När matchdagen kom kände herrarna att de verkligen hade allt under kontroll. Över 3 000 biljetter hade sålts i förköp, tidningarna skrev spaltmeter om denna historiska match och allt talade för att matchen skulle bli en stor succé.

Men det fanns en sak som de inte hade kontroll över.

Vädret.

Ett par timmar innan matchen skulle börja drog vinterns

värsta oväder in över Gävle. Så här beskrevs det hela i Gästriklands Ishockeyförbunds årsberättelse:

”Snön fullkomligt vräkte ner i oanade mängder under hela matchen och därtill kom en stark, pinande vind och sträng kyla. Vi hade ingen möjlighet att uppskjuta matchen till nästa dag, ty det ryska laget måste återvända till Stockholm redan samma kväll och att helt avlysa arrangemanget hade betytt ekonomisk bankrutt för vårt förbund.

Under sämsta tänkbara väderleksförhållanden måste vi således genomföra matchen, men ändå uppgick publiksiffran till cirka 4 500 personer när matchen började. Någon match i egentlig mening blev det aldrig. Snön omöjliggjorde allt spel och alla försök, att något så när göra banan fri från snö misslyckades helt. På ett par minuter bildades nya snödrivor på banan och långa stunder var pucken försvunnen i snömassorna.

Efter första perioden hade också publiken resignerat och ungefär 3 000 åskådare lämnade idrottsplatsen, då de förstod att allt ordnat spel var otänkbart i den rådande snöstormen. Matchen kunde dock slutföras genom att de två sista perioderna spelades i icke effektiv tid, och cirka 1 000 tappra åskådare hårdade ut ända till slutsignalen.

Trots de miserabla väderleksförhållandena kämpade båda lagen föredömligt hela matchen igenom och att Sovjet kunde vinna matchen med hela 6–0 får tillskrivas ryssarnas överlägsna fysiska styrka och större rutin och förmåga att hålla pucken kvar i anfallszonen. Vi instämmer helt med de ryska ledarna, som efter matchen beklagade, att det ryska laget icke fick tillfälle att visa sitt ishockeykunnande för vår publik. Vi hoppas också att ryssarnas önskan – att det ryska landslaget skall få återkomma till Gävle nästa säsong – skall kunna uppfyllas, så att vår trogna publik verkligen skall få tillfälle att se rysk top- ishockey av världsklass.”

Men så blev det inte, och redan 1964 började matchprogrammet för elitklubbarna bli så omfattande och späckat att det var svårt att hitta lediga dagar att spela landskapsmatcher på.

Ett sovjetiskt OS-lag kom visserligen till Gävle och spelade, men det var tolv år senare – och inomhus i Gavlerinken. Motståndet var inte Gästrikland utan Tre Kronor, som dock innehöll så pass många Brynässpelare att man under vissa byten kunde uppleva det som ett landskapslag.

Ulf Kriström

Verksamhetsberättelsen 2023

Styrelsen har haft fem protokollförda sammanträden och dessutom arbetsmöten.

Vårt välbesökta årsmöte i april på Gavlevallen uppmärksammade med diplom 100-årsjubilerande föreningar och förtjänta företrädare för dessa. Årsmötet avtackade Ove Grip för hans arbete som styrelseledamot. Som programpunkt vid årsmötet berättade sportchef Daniel Kraft och tränare Mikael Bengtsson om verksamheten i Gefle IF Fotboll.

Vårens medlemsresa gick till Uppsala med guidat besök vid IFU Arena, Almtunas ishockeyhall, bandyhallen och friidrottssarenan. Efter gemensam lunch såg vi den allsvenska fotbollsmatchen mellan Sirius och IFK Göteborg. Tack till Lars Blomgren och Jan Åke Hedström för välplanerad medlemsresa.

Höstens medlemmöte innebar guidning genom Forsbackas idrotts- och kulturhistoria. Efter rundvandring vidtog redovisning av Forsbacka bruk av idag och dess utvecklingsplaner. Forsbacka IK informerade om nuvarande verksamhet.

I en inspelning från tidigare idrottshistoriskt möte berättade Sigge Parling från sina pojkar i Forsbacka till VM i fotboll och bandy.

Vi lärde känna den ukrainska flyktinggruppens uppskattade verksamhet i Forsbacka. Gemensam måltid avslutade dagen. De ukrainska flickorna serverade hemlandets goda Galetter.

Det uppskattade programmet i Forsbacka hade organiserats av Jan Åke Hedström.

I april och november har GHF utgivit medlemsbladet Gästri-

ken. Där finns utförliga rapporter att läsa om verksamheten. Ett tack till Stisse Åberg som ansvarat för redigering och layout av medlemsbladet.

GHF är medlem i Sveriges Idrottshistoriska Förening och mottar dess årsbok och skrifter. Styrelsen har under året utbytt erfarenheter och medlemsblad med andra idrottshistoriska organisationer. Vi fortsätter att deponera föreningens handlingar hos Arkiv Gävleborg och har dit lämnat Nils Frölanders efterlämnade idrottshistoriska dokumentation

GHF har ett givande samarbete med och RF-SISU Gävleborg och har med dess hjälp utvecklat GHF:s hemsida och den finns numera under systemet laget.se.

Även information läggs ut på facebook. Tacksamt disponerar vi konferenslokal hos Gävleborgs Idrottsförbund för styrelsemöten.

Vi hoppas vidareutveckla vår förening i sociala medier och ser gärna hjälp och förslag med detta liksom förslag på idrottshistoriska aktiviteter. V

i vädjar till medlemmarna om åtaganden i verksamheten. Särskilt uppdrag i styrelsen. Vi tackar för att Ni är delaktiga i GHF:s idrottshistoriska arbete och hoppas naturligtvis att Ni vill fortsätta med detta.

Styrelsen för Gästrikeidrottens Historiska Förening

Lars Blomgren, Lillemor Forsberg, Anita Hedberg
Anders Hedbom., Jan Åke Hedström
Gunnar Lindbom, Bo Nordlund

Missa inte!

Hösten 2024 planerar GHF ett besök på den nya multiarenan i Sandviken – Ferrum arena.

Exakt info om tider om besöket måndag 2 september kommer senare.

Glöm inte att betala medlemsavgiften för 2024

Medlemsavgiften är 150 kr för enskild, 200 kr för förening och 250 kr för förbund.

Kom ihåg att uppge ditt namn vid inbetalning!
Medlemsavgiften är föreningens enda inkomstkälla – så din medlemsavgift behövs.

↓ Verksamhetsplan 2024

Förslag för beslut på årsmötet

...att öka antalet medlemmar, enskilda, föreningar och distriktsförbund.
....att engagera fler medlemmar för uppgifter i föreningens verksamhet.
...att utveckla hemsida på laget.se och deltagande i sociala medier.
...att samarbeta med RF-SISU Gävleborg och Arkiv Gävleborg och kommunarkiv för presentation, dokumentation och arkivering av idrottshistoria.
...att verka för idrottshistorisk dokumentation av föreningar och enskilda.

...att ge ut två medlemsblad (april och november) samt utbyta medlemsblad, erfarenheter och information med andra idrottshistoriska organisationer.
...att arrangera medlemsresa och sammankomster i idrottshistorisk och kulturhistorisk anda.
...att representera vid idrottshistoriska möten och konferenser.
...att med föreningens diplom uppvakta föreningar som jubilerar.
...att med föreningens diplom uppmärksamma idrottshistoriskt förtjänta ledare och aktiva.

Carl-Einar Åbom – Brynäs målvakten som var först och som visade vägen

I år är det 80 år sedan Gästrikland hade sin första ishockeymålvakt i svenska landslaget – Tre Kronor.

Det var den 9 februari 1944 på Östermalms IP mot Hammarby IF, resultatet blev 2–1 till landslaget.

Målvakt var Carl-Einar Åbom från Brynäs IF.

Carl-E blev uttagen som reservmålvakt åt Charles ”Tjala” Larsson från Nacka SK. Detta var under brinnande krig.

Tre Kronor hade inte så många landslag att mäta sina krafter mot, därför blev det Hammarby IF som var helt överlägset på den här tiden. Hammarby fick sedan vid flera tillfällen representera Tre Kronor.

Att Carl-E blev uttagen som reserv var en stor sensation. Ingen målvakt utanför Stockholmsregionen hade haft något sånt här uppdrag tidigare.

BLS-sällskapet hedrade på börshuset 2006 Brynäs IF:s första division 1-lag. BLS bjöd på lunch och hela tillställningen filmades. Under lunchen berättade Carl-E hur det gick till när han anträdde tåget till Stockholm den 8 februari. Han glömde benskyllden med flit, för de var så dåliga. Vilken otur, sa Svenska hockeyförbundet och då fick han låna Arne ”Brand-Johan” Johanssons fina benskylld.

Brand-Johan blev sedan en av Sveriges stora målvakter genom tiderna. Han debuterade i landslaget den 17 nov 1946 mot Schweiz.

Carl-E fick en landskamp registrerad. Han fick förbundets förtroende trots att hans lag Brynäs IF förlorade de flesta matcherna. Efter tiden i Brynäs blev det Gävle GIK.

Carl-Einar var den som banade vägen för alla distriktets duktiga målvakter: Åke ”Lill-Åke” Andersson, Brynäs IF,

Brynäs IF:s lag första säsong på högsta nivå i division I 1943-44. Här är laguppställningen. Övre raden: Stig Hedin, Gunnar Engblom, Evert ”Kanten” Westerberg, Herbert ”Hebba” Petersson och lagledaren Axel ”Pälsa” Svensson. Främre raden: Birger Lindbom, Conny Eriksson, Carl-Einar Åbom, Börje Mattsson och Henry ”Bagarn” Eriksson.

Bernt ”Skräcken” Karlsson, Strömsbro IF, Heimo Klockare, Gävle GIK, Hasse Dahllöf, Brynäs. IF, Leif ”Honken” Holmqvist, Strömsbro IF, William ”Wille” Löfqvist, Brynäs IF, Hans ”Isak” Isaksson, Gävle GIK med flera.

FOTNOT: Carl-Einar Åbom avled i novemer 2007, 85 år gammal.

Håkan Westergren, Bo Leonard (Hessel) Sällskapet, BLS

↓ Ekonomisk redovisning

Resultaträkning 21.12 2023

Intäkter	
3560 Medlemsavgifter enskilda.....	30.745
3515 Medlemsavgifter föreningar	4.350
3516 Medlemsavgifter förbund	250
3520 Bidrag	7.500
3560 Resor	5.519
Summa intäkter	48.364
Kostnader	
5510 Resor i tjänsten	180
5570 Styrelsen.....	600
5580 Årsmöte	2.317
5590 Uppvaktningar, gåvor.....	919
6510 Kontorsmaterial.....	2.379
6530 Porto	2.512:35
6535 Bankavgifter	1.300
6540 Medlemsblad	25.370
6550 Årsavgift.....	1.050
6560 Resor	23.512
6570 Idrottscafé	3.400
Summa kostnader.....	64.039:35
Årets underskott:	-15.675:35

Balansräkning 31.12 2023

Tillgångar	Ing. balans	Utg. balans
Bank.....	75 385:06	51.617:71
Fordran	908	8.000
Summa	76.293.06	59.617:71

Eget kapital

Eget kapital.....	77.555.01	75.293:06
Årets resultat	- 2.261:95	- 15.675:36
Övriga skulder	1 000	
Summa	76.291:06	59.617.71

Meddela e-postadressen!

Medlemmar som lämnat e-postadress till GHF:s register får våra utskick per e-post.
Så om du har e-post men inte meddelat det – gör det till medlemsansvarige Anita Hedberg, tel: 076-805 77 30, mejl: **anitahedberg66@gmail.com** så underlättas medlemskontakten och sänker kostnaderna för föreningen.

Junior-VM 1984 – en upplevelse både historiskt och för gommen

En spelledig dag under junior-VM 1984 ordnade Franska ishockeyförbundet en resa till de berömda och blodbesudlade Dagen D-stränderna för samtliga deltagare. Stränderna där de allierade landsteg den 6 juni 1944. Landstigningen gick under täcknamnet Operation Overlord.

Lagen, domarna, ledarna. Alla besökte vi först den lilla staden Arromanches för att titta på autentiska filmer från landstigningen. En otäck upplevelse där många suckar hördes i filmsalen.

Vår guide berättade att vi fick se samma filmer som regissören Steven Spielberg såg på plats i just Arromanche, innan han skulle göra storfilmen "Rädda menige Ryan". Kanske den mest autentiska film som gjorts om The D-Day. Han hade tydligen sagt att "hur jag än gör så kan jag inte göra landstigningarna mer dramatiska än verkligheten, något grymmare har aldrig inträffat"!

360 000 allierade soldater, 54 000 fordon och 6 000 fartyg deltog i landstigningen i Normandie. Vi gick sedan omkring på Omaha, Utah, Ohio, Sword och Juno Beach. Detta var alltså april -84. Endast 40 år sedan invasionen. Samma år den 6 juni skulle en stor tilldragelse ske på USA:s kyrkogård vid Omaha Beach med anledning av jubileet. Där ligger 9 387 amerikanska soldater begravda.

Överlevande från båda sidor skulle alltså mötas i en känslös minnesceremoni. Detta direktsändes också i svensk TV och var väldigt starkt. Minns att hustrun och jag satt framför TV:n i Forsbacka med näsdukarna beredda. Det kändes ju också lite extra påtagligt när man själv varit på plats.

Vi besökte under tillbakafärden till Caen ett calvadosdestilleri på kvällskvisten, det var perfekt för att få lätta på det allvarliga trycket som rädde under dagen. Alla hade ett behov av att prata av sig.

Den ende i domargruppen som var tystare än vanligt var den tyske domaren. Man kan ju bara gissa vad som gick runt i hans huvud den dagen.

Eftersom även min domarkollega från Gävle, Dick Wallström, deltog under denna turnering kändes det skönt att få prata om denna upplevelse på ren svenska! Ett par glas calvados var därför en perfekt avslutning på en dag som naturligtvis blev ett minne för livet.

Denna turnering blev också för mig själv ett sällsamt gastronomiskt minne som hette duga. Detta eftersom jag hade samma linjemän genom hela turneringen, två fransmän som tydligen fått hedersuppdraget att med Franska ishockeyförbundets Eurocardkort se till att den ende A-nationsdomaren (undertecknad) skulle skämmas bort, åtminstone vad mat och dryck anbelangade.

Trots att vi i domargruppen varje kväll hade tillgång till jättefina middagar på det fyrstjärniga hotell vi bodde på i Caen, så tog mina linjemän mig med till små pittoreska (och säkert svindyra) fisk- och köttrestauranger efter kusten. Kväll efter kväll.

Normandie 6 juni 1944.

Vi åt allehanda delikatesser som ostron, hummer, sniglar, bläckfisk, råbiff med mera..

Middagarna avslutades alltid med ost från trakten. Eftersom mina kära linjemän presenterade sig som gourmeter så fick de naturligtvis alltid stå för valet på menyn.

Detta inkluderade naturligtvis också alltid vinerna som vi sköljde ner godsakerna med.

Vinerna blev till ett eget kapitel. Om det var för att imponera på mig, eller för att "man alltid gjorde så på de lite finare restaurangerna längs Dagen D-stränderna" så skickade mina gourmeter till kompisar ut varje vinförslag från kyparen efter noggrant smakande, och nosande nästan per automatik.

Sällan innan flaska nr 4 eller 5 anlände, nickade man sitt godkännande!

Jag, som svensk, mådde nästan illa varje gång och tyckte synd om servitören. I Sverige nickar man och godkänner alla viner vid första provsmakning, oavsett om vinet är överjäst, luktar bedrägligt eller om det finns korkbitar i glaset.

Men till min förvåning verkade servitörerna här tycka det var skojigt att diskutera vinerna till de maträtter vi skulle äta.

Förmodligen hamnade dessa vedermodor/kostnader på franska ishockeyförbundet, men det var inget som vi tre brydde oss så mycket om i det läget.

Hur vi kom tillbaka till hotellet i Caen? En av gourmeterna körde naturligtvis bil, detta alltid efter goda viner från trakten, samt alltid samma närliggande trakts goda cognac eller calvados till kaffet.

Om någon var rädd för poliskontroll på hemvägen? Har ni varit i Frankrike??

Väl hemma på hotellet väntade ofta någon sen vickning på franskt vis, alltså med tillhörande dryck.

Tur att matcherna gick på kvällarna... Så Liberté et Responsabilité (Frihet Under Ansvar) var vad som gällde.

Jag är oerhört tacksam över vad jag fått vara med om tack vare hockeyn.

